

LUTHERSK KIRKETIDENDE

INNHold

Sann Gud - umuleg, men sikkert! /
Funksjonshemmet i kirken /
Fra bokfronten / Fra bispedømme-
rådene og Kirkedepartementet

SØNDAGSTEKSTEN

1. søndag etter Kristi åpenbaringsdag – Sverre Mangrud
2. søndag etter Kristi åpenbaringsdag – Jean Claude Dibundu
3. søndag etter Kristi åpenbaringsdag – Knud Jørgensen
Vingårdssøndagen – Thomas Sundnes Drønen

”Livet er så fullt av mirakel
at det er reint usannsynleg”

Sann Gud – umuleg, men sikkert!

”Oksen og eselet forstod meir av den fyrste jula enn øvsteprestane i Jerusalem. Og det er sameleis i dag.” Slik skreiv Thomas Merton i dagboka si for eit halvt århundre sidan. Jesus vart fødd i ein lånt stall og gravlagt i ei lånt grav og var heimlaus det meste av sitt liv. Det er ingen tvil om at evangeliet har ei veldig kraft i seg, når det vert fortalt slik det verkeleg er.

Millionar av menneske kan kjenne seg heime i denne forteljinga og finne att drag som minner om deira eiga livshistorie. At Jesus var sant menneske er ikkje det vanskelegaste å akseptere for menneske i vår tid. Å lide og døy er ingen kunst. Det kan alle. Det vanskelege er korvidt han verkeleg var Gud.

svenske dominikanaren Anders Piltz

utga for nokre år sidan ei samling av tjuetre essays om inkarnasjonsmysteriet (Se ansiktet, Artos bokforlag 1999). Her er føde for tanken for både predikant og tilhøyrar. Med utgangspunkt i det heilt unike i kristendomen, at Gud er blitt menneske og at han av menneska vart handsama som ein forbrytar, vender Piltz seg til alle som "finner det mödan lönt att fundera över livets eventuella mening." Hans utfordrande spørsmål er om det blir lettare å tru på Gud og hans son Jesus Kristus om ein tek bort litt etter litt av det ubegripelege, paradoksale og overnaturlige i evangeliet?

Saka er at det livet vi lever til kvardags er så fullt av mirakel at det er reint usannsynleg. Ta berre sjøve eksistensen. Milliardar av faktorar må stemme for at eit barn skal bli

til og kunne fungere. Og kva er forresten liv? Korleis kan vi ha medvit og tenkje? Korleis er det muleg at eg gjennom å snakke kan gjere meg forstått? Alt dette er underverk skapte av Gud, han som ingen ting er umuleg for. Kvifor skulle då Gud ikkje kunne bli menneske, om han så vil? Kvifor skulle han ikkje kunne bygge ei bru over det uendelege gapet mellom seg og det skapte? Ville det bli lettare å tru om Gud var litt mindre ufatteleg og paradoksal, litt meir tilpassa vårt borgarlege samfunn og opplyste menneske sine forventningar?

Vi hugsar Tertullians klassiske resonnement om at nettopp det utenkjelege ved det kristne inkarnasjonsdogmet provar at det ikkje er ut-

tenkt, med andre ord må det vere sant. Det filosofisk støytande og umulege ved dette dogmet er indirekte teiknet på sanninga i det. For når inkarnasjonstanken er så utenkjeleg, så kan ingen ha funne den opp. *Certum est, quia impossibile.*

Trua på at Gud vart menneske er den enklaste forklaringa på alt det som vert skildra i evangelia. Denne trua er tufta på og prøvd gjennom århundres erfaringar i kyrkja, og mulege teoriar om kva som "eigentleg" ligg bak evangelieforteljingane og forsøk på å demontere det ufattelege og mysteriøse gjer det i

"Inkarnasjonstanken er så utenkjeleg at ingen kan ha funne den opp"

røynda vanskelegare å forstå. Kvifor skulle ein bruke så mykje tid på Jesus om han ikkje er Guds son, sann Gud og sant menneske? Kunne ein ikkje då lese noko anna enn

Bibelen, med større utbytte? Mange gjer det, ikkje minst i kjølvatnet av Dan Brown og da Vinci-koden. For den predikant som vil ruste seg til å halde fast og formidle klart kyrkja si gamle Kristus-tru, er både Piltz og Oskar Skar-saune si ferske bok Den ukjente Jesus (Avenir forlag 2005) gode tips til juleførebuingane.

JAN OTTO MYRSETH
jan.otto.myrseth@tele2.no

Funksjonshemmet i kirken

Et svar til lederartikkelen i LK nr 17.

AV OLE JOHAN BECK, INTEGRERINGSPREST I OSLO BISPEDØMME

Jeg er glad for det fokuset som i år etter hvert har kommet rundt kirkens møte med mennesker med utviklings- og/eller funksjonshemming. Dette er et viktig fokus. Selv ble jeg intervjuet tilfeldigvis på familieleir på Hurdal i sommerferien, og dette ble på en måte forspillet til artikkelserien i Vårt Land. Men min gode kollega i Borg gjorde den viktigste jobben her med å fokusere positivt. Var min kommentar i sommerferien en rett måte å sette dette i gang på? Jeg var vel bare ærlig, mente ikke å fokusere negativt, men det er mange steder det ikke skjer noe. Kombinasjonen av å være lokal prest og far til et multifunksjonshemmet barn har satt dype spor. Noe av dette speiles i det som følger her:

Det handler om deres rett til å være der på samme vilkår som alle andre.

Jeg siterer fra lederartikkelen:

"Vi er kalt til å ha øyne for de mennesker som ikke uten videre finner plass i de "funksjonsfriskes" fellesskap og sørge for at de kan kjenne den samme tilhørighet som vi alle trenger". Dette avsnittet setter fokuset der det skal være. Tilgjengelighet er blitt et moteord nå. Det er bra, men vi må ikke miste fokus av hva det egentlig handler om: Å gi omgjengelighet i det store fellesskapet for de som er mest avhengig av andre mennesker.

Jeg merker meg også det som skrives om en stille protest i Jesu handlinger mot dem som hindret noen å være i fellesskapet. Mon ikke lignelsen om endetiden i Matt.25,31ff har noe med dette å gjøre. Dette er ikke først og fremst en tekst til frykt for dommedag, men et av de sterkeste kallene vi har i Bibelen til omsorg og diakoni. Vi som har en kropp som fungerer, har

et klart ansvar for å være den ytende part i samspillet med de om ikke har det slik. Mennesker med utviklingshemming eller funksjonshemminger har ofte ikke selv muligheten til å kjempe for sin rett. Og om de har den muligheten, er det så mye de må kjempe for, at kreftene er oppbrukt før de må innse at kirken også er en arena de må kjempe seg til en plass i. Det virker for mange fullstendig meningsløst, tror jeg.

"Er ikke jaget etter det å alltid være vellykket en trussel for selve kjernen i evangeliet?"

Jo, det er mulig det. Jeg arbeider derfor under mottoet: "En kirke for alle". Lederartikkelen i LK nr 17 nevner sårbarhet som en viktig drivkraft i mellommenneskelig arbeid. Evnen vi alle har til å vise innlevelse i andre menneskers liv, og som gjør at vi lar oss berøre slik at vi reagerer. Jeg tror tiden er kommet til at vi i kirken skal la oss utfordre på teologisk plan om hva det er å være skapt i Guds bilde, med utviklingshemming eller funksjonshemming. Dette spørsmålet kommer på agendaen for Kirkenes Verdensråd på generalforsamlingen i Brasil februar 2006, og det er i seg selv en grunn til glede. Lokalt må vi la oss anefte vedrørende vår daglige bruk av begrepet "normale mennesker". Etter en grundig gjennomgang av slike prosesser, blir kanskje en menighet lokalt en kirke for alle, der vi bærer hverandres byrder både synlig og merkbart. Om vi ikke lar oss berøre av denne prosessen, så er vi ikke en kirke som hører og ser, men bare en kirke som overser gang etter gang.

FRA BOKFRONTEN

Notto R. Thelle:

Kjære Siddhartha!

Brev og samtaler i grenseland mellom øst og vest.

Oriens Forlag 2005, Vikersund

Hva er det som får en kristen professor til å skrive til Buddah (*Siddhartha* er hans egentlige navn) og om ham? La oss høre: "Men først og fremst skriver jeg for å spørre hva du vil meg - en teolog og prest med dype røtter i norsk kristendom. Hvilke spor har du satt i mitt sinn, i mine drømmer og lengsler og angster? (...) Hva skjer når man er 'en kristen som har møtt Buddah', som en av mine venner formulerte det?"

Det er et spenstig innsteg som vekker leserens nysgjerrighet og forventning til det som måtte komme. Vi blir tatt med på en innsiktsfull og fabulerende reise fram og tilbake mellom øst og vest, mellom buddhistisk og daoistisk visdom og kristen tro.

De to siste kapitlene *Buddah*, *Beckett* og *Jesus*, samt *Energi*, *innsikt* og *relasjon* er essaykunst av høyeste klasse. Slik skriver bare den som har lest mye, tenkt lenge og dyppet pennen dypt i egne erfaringer.

Et av de mest interessante kapitlene handler

om hans forsøk på å organisere kristendom, buddhisme og New Age rundt tre spesifikke begreper. Buddhismens sentralbegrep er 'innsikt', kristendommens er 'relasjon' (fellesskap, kjærlighet, forsoning, far, sønn osv. er alle relasjonsbegreper), mens nyreligiositeten kan organiseres rundt begrepet 'energi'.

Thelles skrivemåte er preget av dyp respekt for andre troende, og for de som har funnet en annen vei enn han selv. Hans mange år blant japanske vismenn og i samtale med buddhistiske mestere, har preget han dypt og varig. Ikke til å forundres over at han ser det som nødvendig å framheve sterkere kristendommens visdoms- og innsiktskarakter. Boka er sjangermessig å likne med en essay-samling, men her er også fiktive brev og arrangerte dialoger, f.eks mellom Jesus og Buddah.

Offentligheten trenger slike bøker om religion som avdekker dens dypere lag av akkumulert visdom og livserfaring.

Kjell A. Nyhus

Nyhet fra Luther Forlag

Mitri Raheb
BETLEHEM UNDER BELEIRING

En spennende og annerledes bok om Midtøstenkonflikten. Betlehem er byen der Fredsyrsten ble født. Hvordan er det å leve i byen i dag? En bok om lidelse og sorg, men fremfor alt om håp om en fremtid for både israelere og palestinere.
"En vekker for kristne i Norge" - Ørnulf Steen,
gen.sekr. i Norges kristne Råd

Kr 198,- 82-531-4477-6

Luther Forlag Besøk oss på: www.lutherforlag.no

SØNDAGSTEKSTEN

Sverre Mangrud, Jean Claude Dibundu, Knud Jørgensen og Thomas Sundnes Drønen

1. søndag etter Kristi åpenbaringsdag

15. januar 2006

Prekentekest: Joh 1.29-34.

Lesetekster: Jes 12,1-6; Ef 1,7-12.

Hvem er hvem? Høres kanskje mest ut som en hyggelig selskapslek eller noe lignende. Og det kan det jo forsåvidt være. Men i denne sammenheng er det ikke en selskapslek som omtales, men tanken er heller å sette fokus på hvem vi er og hvem vi ikke er. Johannes visste det, hvem han var og hvem han ikke var.

Dette blir en liten tekstgjennomgåelse mer som refleksjoner i møte med teksten, og lite eksegese (det finnes jo så mange gode bøker.). Utgangspunktet mitt er altså "hvem er hvem". Så håper jeg det ikke blir mer springende enn at det går ann å følge, og at det kanskje kan gi deg noen nye tanker om teksten.

"Hvem er du?"

Noen prester og levitter var sendt fra Jerusalem for å spørre ut denne Johannes, hvem var han egentlig? (1.19)

Jeg er for tiden utsending for Misjonsalliansen i Bolivia. Og hvem er jeg da?

Det er underlig å komme et sted hvor det er svært lite som sier noe om hvem du er. Det er ingen her som vet hvem min far var, hvem søstrene mine er eller kjenner noen av vennene mine. Og når man den første tiden knapt forstår noe av det som sies, og heller ikke kan si noe opplevet det litt som å miste seg selv. Jeg kjenner at jeg setter veldig pris på når noen ser meg. Når de ser litt mer av hvem Sverre er. Når jeg kan gjøre noe. Være noe.

Og jeg ser det hos mange av pastorene i

samarbeidskirkene våre her ute. Det er stas å være pastor. Da er man liksom noe mer. Man uttaler seg med autoritet. Man står framme på podiet. Man blir sett, og sett opp til.

Jesus spurte en gang sine disipler om hvem folket sa at han var. "Hvem sier folk at Menneskesønnen er?" De svarte: "Noen sier døperene Johannes, andre Elia, og andre igjen Jeremia eller en annen av profetene" (Matteus 16.13b-14).

Anne Grete Preus har en sang som heter "Gjenkjent".

Hun synger om vår tids jakt på berømmelse. Er det den gamle drømmen om å bli sett? Men: "Alle vet det tar en god stund å se et helt menneske. Og i våre dager tør vel ingen helt å regne med det. Er det derfor vi nøyer oss med drømmen om berømmelse? Og tenker; å se meg vet jeg tar en stund, gjenkjent kan en bli på et sekund."

Vi ønsker alle at noen skal vite hvem vi er. Vi ønsker å bli sett, og kanskje noen ganger sett som noe annet enn det vi egentlig er. Drømmen om at vi i hvert fall kan bli gjenkjent ligger i oss.

Og Johannes ble spurt ut, hvem var egentlig denne mannen? Elia? En av profetene?

Hvem er du?

"Da svarte han rett ut og åpent: "Jeg er ikke Messias."" (1.20)

Johannes visste det. Han visste hvem han ikke var. Han var ikke Messias.

Men Johannes visste og hvem han var.

"Jeg er en røst som roper i ødemarken." (1.23)
"Se, der er Guds lam, som bærer verdens synd." (1.29)

Johannes visste hvem han var og hva han var

satt til å gjøre. Peke på Jesus. Men han var ikke Jesus, men verken kunne eller skulle gjøre det Jesus kunne og gjorde.

Hvor ofte fristes vi ikke til å være mer enn vi er?

Johannes pekte på Jesus.

"Jeg så Ånden komme ned fra himmelen som en due, og den ble over han." (1.33)

"Herrens Ånd er over meg, for han har salvet meg til å forkynne et gledesbudskap for fattige. Han har sendt meg for å kunngjøre at fanger skal få frihet og blinde skal få synet igjen, for å sette undertrykte fri og rope ut et nådens år fra Herren." (Jesu programtale i Matteus 4.18f)

Denne Jesus er det Johannes vitner om. Og hele evangeliet er jo et eneste langt vitnesbyrd.

"Det er denne disippelen som vitner om disse ting og som har skrevet dette, og vi vet at hans vitnesbyrd er sant." (21.24 jmf 19.35)

"Vi taler om det vi vet, og vitner om det vi har sett, men dere tar ikke imot vårt vitnesbyrd." (3.11)

Johannes første brev innledes med følgende vers:

"Det som var fra begynnelsen, det vi har hørt, det vi har sett med våre øyne, det vi så og våre hender tok på, om det bærer vi bud, om livets ord." (1 Joh 1.1)

Hvem er jeg? Å være misjonær er i manges øyne en stor ting. Og som tidligere nevnt kan det jo i blant være godt å være litt stor i andres øyne. Men i det lange løp er det ikke tvil om at man faller gjennom. Ingen ting er sterkere enn det svakeste ledd heter det, og jeg vet bare så alt for godt om noen av mine svake ledd. Så hvem er jeg?

Jesus har sett deg, han kjenner deg. Han vet det tar en stund å se et helt menneske. Men han har kjent deg en stund, og ser hele deg.

Og derfor har Han gitt hele seg. For så høyt har Gud elsket mennesket. Du er Guds.

Jesus har gjort noe vi verken kan eller skal gjøre, men han sier: "Gå derfor ut"

Så derfor bærer vi bud, om det våre hender tok på...

Eller kanskje heller de hender som tok på meg. Om de skrukkete hender som fortvilt strekker seg ut i en stille bønn om almisse. Om jublende hender som løftes i glede over fotballseieren på sletta, om hendene som stille legger fra seg barnet det ikke kan klare å bære og må

forlate, om grove mannehender som atter en gang løfter hakka, om hender som berører kappen...

Jesus har vist meg hvem han er, og i han har jeg funnet meg selv. For jeg er hans. Og om det bærer vi bud. Ut i verden. Og nettopp der møter jeg igjen Jesus og det han har gjort. Jeg visst ikke hvem han var, men så Ånden komme ned over han.

Om det våre hender tok på bærer vi bud...

SVERRE MANGRUD

Utsending for Misjonsallinsen i Bolivia

Sverre Mangrud er utsending for Misjonsallinsen i Bolivia, La Paz. Blant arbeidsoppgaver er oppfølging av samarbeidsmenigheter (SMM), undervisning og personalarbeid. Sverre er utdannet teolog fra Menighetsfakultetet. Han jobbet som studentprest i Laget, Oslo, før utreise. Var aktiv i Storsalen menighet under studietiden.

Sverre er gift med Britt Elise, og far til Velle (5 år) og Eskil (3 år).

1. søndag etter Kristi åpenbaringsdag

22. januar 2006

Prekatekst: 2. Mos. 17,1-6

Lesetekster: Ap. 22,16b-17; Joh. 4,5-26.

Møte med teksten:

Fra min oppvekst i Kongo husker jeg godt at på svært varme dager, søkte vi først av alt vann å drikke. Vann ble det viktigste. I en varm ørken, var det helt naturlig at Israelsfolket før noe annet søkte å dekke behovet for vann. Det som jeg imidlertid legger merke til, er at folket begynner å anklage Moses. Dette gjør de på tross av de mektige gjerninger og underne Gud gjorde gjennom Moses, da han førte folket ut av Egyptens land. De frister Herren ved sin mangel på tro. De våger å uttrykke sitt mishag med harde og urettferdige ord. Istedenfor å henvende seg til Gud som er den eneste som kan svare på deres behov, angriper de Moses.

Men Moses går til Gud og ber han komme dem til unnsetning.

Gud viser seg imidlertid tålmodig og svarer ikke med å straffe dem som kritiserer Moses og vil gjøre opprør.

Til Teksten:

2. Mosebok gir oss fortellingen om hvordan Gud forbarmet seg over israelsfolket. Han valgte seg Moses til å føre dem ut fra slaveriet i Egypt til det lovede land. Folket hadde vært i landet gjennom flere generasjoner og en ny Faraو kommer på tronen. Han føler seg truet av de mange innvandrerne (Israelerne). Han gjør dem til slaver og forsøker også å hindre at antallet israelitter øker. Folket lider.

En viktig begivenhet er at Gud har åpenbart seg for Moses og kalt ham til å være folkets leder.

(2. Mos 3, 2ff). Det er denne Gudsåpenbaringen og kallelsen fra Gud som gir Moses autoritet som leder blant sitt folk. Moses handler ikke ut fra eget initiativ, men etter Guds kall og vilje.

For å komme tilbake til landet Gud har gitt Abraham og hans etterkommere må de gå gjennom ørkenen. Det er en vandring hvor de egentlig er uten håp. I ørkenen er det vanskelig å skaffe mat og vann til livets opphold. Kapittel 16 forteller om hvordan Gud gir folket mat i ørkenen, og vår perikope forteller om hvordan Gud svarer på folkets behov for vann.

Gud lar folket gå gjennom ørkenen for at de skal oppdage at de er helt avhengig av ham.

Vann har en dobbel funksjon, det har en rensende effekt (2.kong 5,10ff.) Døperen Johannes forkynte omvendelse og døpte folket med vann. (Matt 3,11, Mark, 1,8).

Vann er også et basalt element for å leve. (Jfr. dagens tekst). I evangelieteksten for denne søndagen møter vi også dette aspektet. (Joh 4,7). Samtidig forteller evangelieteksten oss at vannet også ses på som en gave fra Gud. I evangelieteksten henleder symbolet vann oss til Guds Ånd.

I Ap.gj 7 sammenligner Stefanus Jesus med Moses. Gud valgte Moses til å føre folket ut fra slaveriet i Egypt. Gud valgte også Jesus til å føre folkeslagene ut fra slaveriet under synden og dommen. Det er en nær sammenheng mellom det "levende vann" og Ånden.

Jesus viser også kontrasten mellom vann som stiller den fysiske tørst og vannet som stiller tørsten for godt, og som er det viktigste da dette vannet leder oss til evig liv.

Overfor Israelsfolket i ørkenen åpenbarte Gud seg med sin makt og sin godhet gjennom Moses som han hadde valgt seg ut som sin tjener. Gud viser seg også trofast mot folket gjennom de gjerninger han ber Moses utføre. - Ved å gi dem vann, tar han vare på dem og gir dem det som er nødvendig for å leve. I den nye pakt er det gjennom Jesus Gud åpenbarer seg og det er gjennom Jesu gjerninger Gud gir oss evig liv.

Til Prekenen:

Det er mulig å oppleve Guds godhet og velsignelse, men når vi befinner oss overfor en vanskelig situasjon eller prøvelse, glemmer vi lett Guds godhet mot oss. Men Gud behandler oss ikke etter hvordan vi oppfører oss mot ham, vårt opprør etc, men han viser seg trofast og handler ut fra sine løfter. Jesus sier jo selv: "Jeg er med dere alle dager inntil verdens ende"

Det er prøvelser og vanskeligheter i livet det er umulig å unngå, men Jesus har sagt at det som er umulig for mennesker er mulig for Gud (Luk 18,27). Dette er grunnen til at vi er kalt til å leve et liv i troen på ham og ikke bare ut fra erfaringer.

Det sentrale element i de tre tekstene for denne dagen er vann; Gud gir vann fra klippen. Jesus er den som gir det levende vann. En preken for denne søndagen bør få fram at det er Gud som dekker menneskets behov. Han dekker både de materielle og de åndelige.

En mulig skisse til preken kan være følgende:

Innledning:

Man kan ta utgangspunkt i at det er mange som lever med behov som de ikke har fått dekket.

Det gjelder både kjente og ukjente. Gjennom sjelesorgens arbeid får man sågar innblikk i behov man ikke var klar over. Det gjelder også en tørst etter en ny mening med livet, eller et annet livsinnhold. Det går an å bruke denne erfaringen som en port inn til prekenens hoveddel.

Hoveddel:

I prekenens hoveddel er det viktig å få fram Guds barmhjertighet og hans godhet. Stilt foran menneskets håpløshet, viser Gud seg som den tålmodige og åpenbarer sin kjærlighet mot mennesket. Det er også viktig å få fram hvordan Gud åpenbarer seg mot oss i dag. Det er ikke først og fremst gjennom de store miraklene, men det er gjennom en person som har vist oss Gud gjennom ord og handling. Til prekenen bør det også være et misjonsaspekt; nye mennesker trenger å møte Jesus som gir det vann til evig liv. Det er i dag vi som hører til hos Kristus som bærer dette vitnesbyrdet. Fordi vi har fått motta det livgivende vann er vi selv blitt en kilde til at andre kan få del i det samme vannet.

Prekenen kan om mulig ende opp med å understreke Guds trofasthet mot oss mennesker og hans vilje til å gi oss del i det evige livet.

Gudstjenesten:

Åpenbaringstiden som kommer etter jul, hører med til kirkeårets festtid. Dette bør gjenspeiles bl.a i å velge salmer som gjenspeiler Guds storhet, og gleden ved å høre til hos ham. Det vil også være naturlig å velge salmer med tema misjon.

Når gudstjenesten forberedes kan man gjerne tenke på glede og lovprisning, og la både preken, salmer og liturgi få være preget av dette.

JEAN CLAUDE DIBUNDU

Evangelist i indremisjonen, den Luttherske kirken i Paris

Tekstgjennomgåelsen er denne gangen med Jean Claude Dibundu. Han er evangelist for Indremisjonen i Paris, og leder for Håpets Senter i Bydelen Noisy-le-Sec. Arbeidet for dette senteret er rettet mot afrikanere spesielt. Formålet med denne institusjonen, er å drive kristendomsopplæring og blant innvandrerne. Senteret har også en diakonal profil. Der får man hjelp til å søke om oppholds- og arbeidstillatelse, Jean Claude driver også en utstrakt besøkstjeneste blant ensomme og syke blant afrikanerne. Dette er et svært viktig arbeid da afrikanere som har kommet til Paris for å leve her, egentlig har mistet sitt tradisjonelle sosiale nettverk. Jean Claude Dibunde er selv afrikaner og han er født i Kongo 1952.

3. søndag etter Kristi åpenbaringsdag

29. januar 2006

Prekentekest: Joh 4,27-42

LJes 49,1-6; Gal 2,19-20.

Vitnesbyrd og hvite marker

En amerikansk bekjent fortalte meg om en safaritur for å besøke en gruppe masaiere i Sør-Kenya. Han kjørte i Land Rover med en kenyansk bibelleder. Og så gikk det som det ofte gjør på slike veier at bilen brøt sammen, og mens man lappet på hjul og motor samlet det seg en stor gruppe tilskuere. Bibellederen sier så til min bekjent: "Give your testimony!" (Avlegg et vitnesbyrd). Min bekjent ble stum; var han blitt bedt om å holde en preken, hadde han rystet på ermet, men nå var han bedt om å fortelle om hva Jesus nylig hadde gjort i hans liv. Og da ble han stum. Jeg har opplevd liknende hvor også jeg ble stum, for det var jo så lenge siden at Herren hadde besøkt mitt liv.

Og så er det samtidig slik at det alene er slike vitnesbyrd som gjør markene hvite til høst, hva enten det nå er i Samaria eller Etiopia, Kina, Indonesia eller Latin-Amerika. Det er i dag mange slike marker, både i det små og i det store. Min jobb gir meg jevnlig anledning til å besøke kirker og menigheter hvor en samaritansk kvinne har hatt travelt med sitt "Kom og se en mann som har fortalt meg alt det jeg har gjort!" - og hvor det ender med at mange sier: "Nå tror vi ikke lenger bare på grunn av det du sa. Vi har selv hørt ham, og vi vet at han virkelig er verdens frelser". Også i dag - eller kanskje nettopp i dag er det vitnesbyrdet om hva vi har sett og hørt som setter menigheter verden over i bevegelse, slik at det krysses grenser mellom vantrø og tro og slik at vitnene deler med andre evangeliet som Guds kjærlighet i Kristus. Hvor det skjer, er vi misjonerende. Les gjerne mer om dette i forbedelsedokumentet *En misjonerende kirke* til Kirkemøtet siste høst. Eller få tak i det siste heftet fra prosjektet *Menighet i bevegelse* hvor man spør: *Hva i himmel og på jord må til for å sette en menighet i bevegelse?* Dagens prekentekest er på flere måter et svar på det spørsmål.

Teksten

Teksten begynner hvor samtalen mellom Jesus og den samaritanske kvinne slutter - en uvanlig

samtale mellom en mann og en kvinne, og i tillegg en samaritansk kvinne. En jødisk rabbi snakket ikke med kvinner. Det ble hevdet at den som snakket mye med kvinfolk brakte ond over seg selv og forsømte studiet av Loven. Kanskje det fortsatt er relevant å løfte frem at det var kvinnens vitnesbyrd som brakte en landsby til Jesus og ikke de undrende mannlige disipler.

Jesu ord til disiplene minner om Matt 9,37f hvor han taler om at høsten er stor, men arbeiderne få: "Be derfor høstens herre sende ut arbeidere for å høste inn grøden hans". (Se også vekstlignelserne i Mark 4,3-9, 26ff). Men det er en forskjell: De synoptiske tekster peker fremad på en stor høsttid - en høst som selv om den er nær, dog likevel forblir en fremtidig begivenhet. Gudsriket er nær i Jesu forkynnelser og handlinger, men samtidig på vei. På engelsk snakker man om "already but not yet". Hos Johannes er det som om tiden mellom såtid og høst er forsvunnet. De fire måneder dere vanligvis regner med mellom såtid og høsttid gjelder ikke her. Se bare på samaritanene. Vi møter samme fokus andre steder hos Johannes på noe som kunne kalles en realisert eskatologi - hvilket ikke betyr at Johannes dermed tar bort den fremtidige eskatologien om Jesu gjenkomst fra evangelietradisjonen. Men evangeliet får hos Johannes en sterkere nå-karakter: De hvite marker er nå, det levende vann kan fås nå, det evige livet begynner her og nå, det er allerede nå at vi kan tilbe i Ånd og sannhet.

I møtet med kvinnen og landsbyen er Jesus både den som sår og den som høster. Men han er samtidig den som sender ut disiplene og kirken for å høste grøden av det han har sået - ved at hvetekornet faller i jorden (død og oppstandelsen som en såtid).

I samme kontekst hvor Jesus beveger seg fra metaforen *mat* til *høst*, løftes også frem et annet viktig anliggende hos Johannes: Som den som er sendt av faderen gjør Jesus hans vilje og fullfører hans verk. Johannes bruker verbet *apostellein* 17 ganger og *pempsein* 27 ganger. 44 ganger er det hos Johannes tale om at Jesus er sent av Gud. Og likesom han er sendt, slik sender han oss; likesom hans *mat* er å gjøre faderens vilje, slik vil han at vi går inn under faderens vilje. Finn gjerne frem mange av

stedene hos Johannes hvor dette er den røde tråden: "For dette er min Fars vilje..." Hele Jesu tjeneste er meningsløs dersom den ikke handler om å gjøre Fars vilje. På samme måte er det med disiplenes tjeneste den gang og nå.

Prekenen

På en måte handler hele beretningen om den samaritanske kvinne og landsbyen om stadier på troens vei. Det som skjer i kvinnens liv handler om slike stadier. Først tvinges hun igjennom samtalen med Jesus til å møte seg selv og se i øynene hvem hun egentlig er. På samme måte som det skjedde med Peter. Kanskje vi selv har fått oppleve det samme - at det første Herren gjorde med oss var å hjelpe oss til å se oss selv, å tale sant om oss selv. Det var vist en av de gamle ørkenfedre som sa: Lær din munn å tale sant om det som er i ditt hjerte. Her begynner botens sakrament i våre liv, med å bøye kne og tale sant, med å bli brakt tilbake til det Kierkegård kaller "sannhetens punkt", dvs. det punkt i mitt liv hvor jeg forlot sannheten og begynte på en annen vei.

Derneft handler beretningen om hvordan kvinnen vender blikket mot Jesus i forundring og forventning. "Han som har fortalt meg alt det jeg har gjort". Han som ser avgrunnene i oss - og fjelltoppene, mulighetene, potensialet. Denne undringen og forventningen ligger dypt i den religiøse lengselen hos mange - ikke bare i vår sammenheng; jeg har møtt mennesker i en kinesisk sammenheng, især blant intellektuelle, som snakker om Kristus på samme måte - som den som kanskje har svaret og verdiene som jeg mangler.

Og ut av dette vokser kvinnens instinktive lyst til å dele sin oppdagelse. Er det slik at kristenlivet i grunnen har disse to pilarene: Oppdagelse og formidling? At ingen oppdagelse er fullkommen før den er delt med andre, at gleden først blir hel når den blir delt? Er det hva misjon handler om dypest sett: Å dele gleden med andre?

Et annet eksempel på slike stadier på troens vei finner vi hos samaritanene. Først gir kvinnen dem sitt vitnesbyrd, som en slags mini-innføring, for hvordan skal vel noen tro på en de ikke har hørt om. Ordet om Jesus må ha føtter å gå på, og de beste fottene er vitnesbyrdet. Evangeliet er godt budskap fordi det

kan bevitnes, erfares, fortelles om og gis videre slik at andre kan få del i samme opplevelse. Det er dette mønster som bærer Acta, Paulus og alt hva Jesus sier om å være et vitne. Misjon er å avlegge vitnesbyrd, med hele mitt liv som kristen - som enkeltperson og som del av et fellesskap. Og kanskje det handler mindre om å gjøre enn om å være: "Dere skal være mine vitner" (Apg 1,8). Hos Johannes er målet å dele sin egen tro og erfaring slik at andre kan tre inn i samme tro og erfaring (Joh 20,31; 1 Joh 1,1-4). Og for Johannes er det viktig her å holde sammen to ting: vitne om Jesus og vitne om evangeliets forvandlende kraft.

Samaritanenes neste skritt er så å søke Jesu selskap. Bli hos oss slik at vi kan bli bedre kjent med deg. Trosoppplæring er ikke noen ny oppfinnelse. Og er det noe kirken globalt trenger er det et dypere disippelskap, et nærmere følgeskap. Også kirker i sør og øst peker på dette som et hovedproblem - at mange kjenner Jesus som frelser, men ikke som Herre.

Og det nære følgeskap resulterer i be-kjennelse: "...han er virkelig verdens frelser". Det er bare hos Johannes vi møter denne Kristustittel (se også 1 Joh 4,14). Keiseren (især Hadrian) brukte denne tittel om seg selv. Tittelen passer derfor godt inn i en hellenistisk verden, men den binder også sterke broer til GT's gudsbilde av ham som frelser sitt folk. At Jesus er frelser betyr derfor at han er Gud - min Gud og verdens Gud.

Skisser

Fra messias til frelser

- han lærte meg å tale sant om meg selv
- han overrumplet og forundret meg
- han fylte meg med en glede som måtte deles

Misjon er vitnesbyrd

- vitnesbyrd om det jeg har sett og hørt
- vitnesbyrd om evangeliets kraft
- vitnesbyrd til naboen og verdens ende

Gudstjenesten

Nettopp denne søndagen kunne egne seg til en regelrett misjonsgudstjeneste hvor man trakk inn både det globale og det lokale perspektiv - løftet frem menighetens misjonsprosjekt eller vennskapsmenighet, inviterte lokale krefter til å fortelle om hvordan man kan

være vitne i hverdagen. Man kunne da også hente stoff og erfaringer fra bispedømmets misjonskonsulent.

Og så kunne man gjerne få tak i en del eksemplarer av heftet *Hva i himmel og på jord må til for å sette en menighet i bevegelse?* Det kan bestilles på E-post: materiell@kirken.no

Hva angår salmer finnes det en ny bok, *Syng håp!* med sanger og bønner fra den verdensvide kirke. Jeg er især blitt glad i nummer 61: *Det er navnet ditt jeg roper*. Hør bare vers 4:

*Vil du trosse angst og uro,
Vil du følge meg?
Ta imot deg selv med nåde
På en ukjent vei?
La de ord som jeg har sagt,
Foldet ut sin skapermakt
Tross din tvil og selvforakt?
For jeg vil bli hos deg.*

KNUD JØRGENSEN
Direktør i Areopagos

Vingårdssøndagen

1. februar 2006

Prekentekst: Lukas 17,7-10

5. Mos 8,7,11-18; 1. Kor 3,4-11.

Vi er uverdige tjenere...?

Jeg er antagelig ikke den eneste som kjenner et stikk av provokasjon når jeg leser denne teksten. Hvilket budskap er det Lukas forsøker å formidle til dagens moderne og frigitte mennesker? Hvordan kan jeg fra prekestolen i en norsk menighet klare å overbevise velutdannede og godt betalte kirkegjengere om at livet som tjener er et godt liv - det livet Jesus egentlig vil at vi skal leve?

Gi oss større tro...

Vi nærmer oss i denne teksten slutten på Lukas' store reiseskildring, ferden mot Jerusaleem, som begynner i 9,51 og strekker seg til 19,27. Mer enn å skildre en konkret reise spiler stoffet en bevegelse mot den uunn-gåelige tragiske slutten på Jesu jordeliv. Det er som om Jesus, gjennom denne tematiske reise-skildringen ført i pennen av Lukas, forsøker å forberede disiplene (og oss lesere) på det som skal komme. På lidelsen, på døden. Og det er

som om han så gjerne vil formidle noe viktig, noe sentralt gjennom lignelsene og hendingsene på veien mot korset.

Lukas' særstoff inneholder kjente lignelser som den barmhjertige samaritan og den rike mann og Lasarus, lignelser som er radikale hver på sin måte. Det radikale perspektivet i evangeliet blir forsterket gjennom historiene i kap. 10 hvor Jesus sender ut de sytti som lam blant ulver, i kap. 12 hvor disiplene oppfordres til å bekjenne uten frykt, og kap. 14 som presenterer omkostningene ved det å være en disippel.

Sett i denne sammenhengen er det kanskje ikke så rart at disiplene i versene før dagens tekst ber Jesus: «Gi oss større tro.» Enhver kunne vel ha ønsket seg større tro etter å ha blitt presentert for det kompromissløse i Jesu budskap. Men Jesus avviser spørsmålet om troens størrelse ved å vise til det minste frøet som disiplene kjente til, nemlig sennepsfrøet, og sier at selv med en så liten tro kan dere utrette under. Kanskje kan vi også forsøke å forstå dagens tekst i denne sammenhengen - Jesus er ikke interessert i det kvantitative aspektet ved troen, men heller i hvilken grad troen fører oss inn i tjenesten. Og nettopp her kommer vi vel inn til kjernen av denne teksten som i første omgang kan virke litt provoserende i vår kontekst. Jesus inviterer oss gjennom sitt ord ikke bare til å bli satt fri, men han inviterer oss også til lydighet.

Lag til kveldsmaten for meg...

Min første negative assosiasjon i møte med denne teksten var tanken på at ingen nordmenn ønsker å høre en preken over en slik tekst. Min andre tanke var at dette hadde vært mye enklere å tale over i Kamerun. Og det tredje jeg tenkte var at du verden så fort man glemmer...

Etter fem år som lærer ved en presteskole i Kamerun burde jeg vite litt om lydighet. Mine tidlige studenter ville neppe reagert slik som jeg gjorde på denne teksten. Bildet av tjeneren som gjør det som er forventet av ham gir gode assosiasjoner i en afrikansk kontekst. En afrikaner hadde neppe hatt problemer med å være enig i Jesu retoriske spørsmål i vers 7. Tjeneren må selvfølgelig gjøre jobben sin ferdig før han selv kan få spise. Jeg merker med

en litt flau smak i munnen at svaret ikke er like selvfølgelig for min del. Jeg kunne godt tenkt meg at sjefen min hadde bedt meg til bords når jeg kom hjem, sliten og trøtt etter en lang dag på jobben.

I Kamerun slo det meg ofte at kristne i utviklingsland befinner seg mye nærmere den bibelske konteksten enn vi gjør her i velferdsstaten Norge. Det er klart at jeg ble litt irritert når de sulteførede sauene spiste opp de få plantene som overlevde tørketida i hagen vår fordi gjeteren satt og sov under mangotreet, men det aktualiserte Bibelens fortellingsstoff om hyrden på en livsnær måte. Og jeg ergrert meg over stadige strømbrudd som gjorde at kvelden i løpet av ett sekund ble svart som bek. men Bibelens lignelse om oljelampene ble svært levende når en selv hadde glemt å kjøpe parafin til egne lamper.

På samme måte som hyrden og oljelampen er dagligdage og lett forståelige bilder i dagens Afrika, er også respekten for og lydigheten mot husets herre et bilde det er uproblematisk å forholde seg til. I en kultur der alder og visdom respekteres høyt, og der den tradisjonelle sjefen sitter på toppen av respektens hierarki, blir vår tekst lett å forstå. En arbeider utfører sine tjenester med den største selvfølgelighet fordi han vet at herren på sin side skaffer ham mat, husvære og beskyttelse hvis uheldet skulle være ute. Det er en gjensidighet over dette forholdet som vi har mistet av syne i vår moderne forståelse av likeverdet. For min egen del tok det meg mindre enn fire måneder å glemme hierarkiet og respektens positive sider.

Men dagens tekstlesning fra det gamle testamentet kan hjelpe oss her i Norge til å få videre perspektiver på denne litt vanskelige teksten. Denne teksten er en viktig tankevekker for den moderne mann og kvinne som kun stoler på seg selv. 5 Mosebok 8, 11-18 taler et språk som for oss er lettere å forstå enn Lukas-teksten. Hør bare: «Når du kan spise deg mett, når du bygger fine hus og får bo i dem, når ditt storfe og småfe øker i tall, når du får mye gull og solv, og hele din eiendom vokser, da vokt deg så du ikke blir hovmodig og glemmer Herren din Gud... Nei kom i hu at det er Herren din Gud som gir deg kraft til å vinne rikdom.»

Bibelens gjennomslagskraft ligger i det tidløse budskapet som bor i tekstene. Ikke alle

tekster taler like godt inn i alle kulturer, men alle kulturer finner budskapet klart og tydelig i noen av Bibelens fortellinger.

Lukas formidler et tydelig budskap inn i en afrikansk kontekst som vet å verdsette «den gode sjef». En god sjef er en som tar seg av sine arbeidere, som gir dem det de trenger for å leve godt sammen med sin familie. En god sjef hjelper sine ansatte når avlingene slår feil og beskytter dem når fienden truer. Bildet av Gud som den gode sjefen er lett å forstå, og lydighet mot ham er en selvfølge fordi han er velsignelsens opphavsmann. Å fjerne seg fra disse godene er helt utenkelig - helt i tråd med Jesu åpenbare svar i teksten. Selvfølgelig gjør tjeneren det som kreves av ham, lydighet mot sjefen er jo til hans eget beste.

I vår hverdag er kanskje bildet av arbeideren som «står på» for sjefen sin ikke like entydig. I kapitalismens ånd er det ikke lojalitet til sjefen som er avgjørende for vår arbeidsinnsats, snarere våre egne muligheter for avansement og nye utfordringer. Da treffer nok teksten fra 5. Mosebok mer umiddelbart. Det er lett å kjenne seg igjen i velstandsbeskrivelsene til Israelsfolket. Tanken på god mat, på vårt nye hus og pengene som vokser i banken gir umiddelbart assosiasjoner til våre egne liv. Likeså advarselen i vers 14: «...da vokt deg så du ikke blir hovmodig og glemmer Herren din Gud...». Målet med denne teksten er likevel ikke å fordømme Israelsfolkets rikdom, men heller å fordømme den som har glemt at det er Gud som har gitt ham kraft til å vinne denne rikdommen. Lydighet mot Gud er her grunnlaget for velsignelsen, og de påfølgende vers viser oss at den som glemmer Gud vil miste velsignelsen og gå til grunne. Derfor understreker teksten på samme måte som Lukas viktigheten av å være lydig mot Gud. Ikke fordi Gud er en streng gud som krever total underkastelse, men fordi det er det beste for menneskene å gjøre Guds vilje. Hvis vi holder oss til ham og hans retningslinjer for våre liv, så vil han velsigne oss, han vil gi oss det vi trenger for å leve og han vil beskytte oss mot det som er ondt.

Etterpå kan du selv få deg mat...

Vingårdssøndagen minner oss om at vi alle er arbeidere i den verdensvide kirken, og at Guds

logikk ikke alltid er menneskers logikk. Denne søndagen kan være en fin mulighet for liturgen til å minne menigheten om at det finnes andre tilnæringsmåter til teksten enn vår vestlige økonomiske logikk. I Guds rike gjelder andre regler enn på våre verdslige arbeidsplasser. Et solidaritetsperspektiv kan også minne oss om at vi har mye å lære av unge kirker i den tredje verden. Nye arbeidere tar med friskt mot over arbeidet der gamle kirkerer gåt tomme for krefter, men Guds belønning er den samme for oss alle. Når vi har fullført oppgaven vår kan vi sammen sette oss ned og spise ved mesterens bord.

TOMAS SUNDNES DRØEN

misjonær i hjemmetjeneste ved Misjonshøgskolen i Stavanger

Forfatteren av denne søndagsteksten har de siste fem årene vært ansatt som islamkonsulent og lærer ved det teologiske instituttet til den lutherske kirken i Kamerun. Eglise Evangélique Luthérienne du Cameroun (EELC) er frukten av arbeidet som NMS og ELCA (Evangelical Lutheran Church of America) startet i Nord-Kamerun i 1925. I dag teller kirken godt 150.000 medlemmer fordelt på mer enn 1000 menigheter. Fra å være en regional kirke i nord har EELC vokst til å bli en kirke med menigheter over hele Kamerun. EELC har ca. 150 prester i aktiv tjeneste, prester som møter nye utfordringer når kirken etablerer seg i stadig nye områder, fra de mest primitive landsbyer til moderne storbyer med flere millioner innbyggere.

Et vitnesbyrd fra Kamerun:

How I became a pastor and what I have received from the EELCC

My name is Ngayap Moïse and I am 31 years old. I am a pastor in the Evangelical Lutheran Church of Cameroon. During my infancy I was not interested in reading the Bible or listening to the sermon, but in hearing the chorals singing especially during the concerts. In 1990, I was a student at College d'Espoir Bamoun de Fouban but I didn't succeed my exams. The following year I decided to attend Lycée de Banyo, a government secondary school, located in the Adamaoua province. Since I failed my exam in 1990, in 1991 I joined the

prayer group of the Lutheran church and I was also a member of the Bible student fellowship at the school. During that year the church members prayed regularly for me and finally I passed my exam. After succeeding the exam I was convinced of the power of the prayer. In 1992, the church had a very important event in Banyo. It was the ordination of M. Nyamsié Paul as a pastor. I was very impressed by the ceremony especially when other ordained pastor laid their hands on M. Yamsié in order to bless him. The great commission of Jesus, to go and make disciples of all nations, baptising them in the name of the Father and the Son and the Holy Spirit (Math 28: 18-20), was read many times. It sounded deeply in my heart and it seemed at that moment to be

addressing me personally. From that time I couldn't keep on reading the Bible and praying together with Church members. When I was about to take the Baccalaureat exam to enter to the university, the church members prayed seriously for me. After passing that exam I said: "Oh Lord let me become you servant as others." I am grateful today that the church has supported me in prayer and advised me to become a pastor, so that I can worship the Lord by serving different people.

Ngayap Moïse ble uteksaminert med diplomert Bachelor of Theology (Licence en Théologie) fra kirkens presteskole (ILTLM) i juni 2000. Han er for tiden student ved Misjonshøgskolens masterprogram.

Nyhet fra Luther Forlag

Mark Galli

FRANS AV ASSISI OG HANS VERDEN

Kr 178,-

Frans av Assisi er en av verdens mest populære religiøse skikkelser, men samtidig en av dem som oftest fremstilles feil.

Det hevder Mark Galli, som her forsøker å fjerne vår tids tilsløring for å gi et klart bilde av den virkelige Frans og den verden han levde i. Boken har utsøkte kunstbilder og fotografier i farger.

82-531-4452-0

Dette er den tredje boken i serien Luther Historie. Tidligere utgitt:
Luther og hans verden
Troen i den bysantinske verden

Luther Forlag

Besok oss på: www.lutherforlag.no

FRA BISPEDØMMERÅDENE OG KIRKEDEPARTEMENTET

SØKERE

Stavanger bispedømme

Søkere til soknepreststillingen i Varden.

1. Dag Audun Rasmussen, f. 1952
2. Ønsker ikke sitt navn offentliggjort.
3. Tor Moen Tønnessen, f. 1955
4. Gunnar Frøyland, f. 1956
5. Svein Magne Lura, f. 1958
6. Helge Helgesen, f. 1956
7. Tor Egil Eriksen, f. 1960
8. Kjersti Eide Torstrup, f. 1962
9. Ønsker ikke sitt navn offentliggjort.
10. Astrid Harbo, f. 1964
11. Sven E. Skjold, f. 1968
12. Johannes Høyvik, f. 1971
13. Helge Hansen, f. 1968
14. Ønsker ikke sitt navn offentliggjort.
15. Synnøve Roalkvam, f. 1973
16. Øivind K. Holtedal, f. 973
17. Ønsker ikke sitt navn offentliggjort.
18. Kjetil Moen, f. 1970
19. Grete Tengsareid, f. 1975
20. Ønsker ikke sitt navn offentliggjort.

Stavanger bispedømmeråd håper å foreta tilsetting i stillingen i rådets møte 6. februar 2006.

LEDIGE STILLINGER

Nidaros bispedømme

Embetet som prost i Sør-Innherad prosti i Nidaros bispedømme er ledig fra 1. mars 2006.

Prostene i Nidaros bispedømme er sentrale medarbeidere i et strategisk arbeid nedfelt i planen "Kirken i Nidaros - Sammen underveis".

Sør-Innherad prosti omfatter kommunene Verdal (ca. 13 800 innb.), Levanger (ca. 18 000

innb.) og Frosta (ca. 2 500 innb.). Fellestrådene i Sør-Innherad har samarbeidet siden 2001 og vil fra 2006 fungere som ett fellesråd med administrasjon i Levanger og 12 menighetsråd. Prestene har i flere år hatt prostiet som tjenestedistrikt. Prosten er Geistlig medlem av fellesrådet og er samlokalisert med kirkesjefen, men har òg kontor i Verdal. Prosten sitter i styret for Stiklestad nasjonale kultursenter og er bindeledd i forvaltningen av Olavsarven i aksene Stiklestad - Nidaros. Disse oppgavene stiller særlige krav om evne til lederskap, motivasjon, kompetanseutvikling og samhandling.

Prosten leder prestetjenesten i prostiet, gjør selv tjeneste som menighetsprest i soknene i Verdal kommune, bistår biskopen i dennes embetsutøvelse og utfører for øvrig de gjøremål som tilligger prosten.

Den som blir utnevnt, må rette seg etter tjenesteordning for proster. Vedkommende må finne seg i endringer i gjøremål og embetsdistriktets utstrekning samt endringer i reglene om pensjon og aldersgrense.

Til embetet hører bolig på Stiklestad. For bruken av boligen svares husleie etter fastsatte regler. Den som blir utnevnt, må finne seg i de bestemmelser som måtte bli truffet om leie og bruk, eventuelt også flytting av bosted.

Søkere må opplyse om de behersker begge målformer. Målformen i prostiet er hovedsakelig bokmål.

Kvinner oppfordres til å søke.

Lønnstrinn 62 - 66. Herfra går vanlig pensjonsinnskudd.

Søknad sendes tjenestevei og må være i Kultur- og kirkedepartementet, Postboks 8030 Dep, 0030 Oslo innen 20. januar 2006.

Nærmere opplysninger om embetet er å finne på www.kirken.no/nidaros og ved henvendelse til Nidaros biskop, tel. 73 53 91 00 eller prosten i Sør-Innherad, tel. (a.)74 07 52 80 eller (p.) 74 07 16 60.

UTLYSNING PKU - KURS VÅREN 2007

Den norske kirkes presteforening arrangerer i samarbeid med godkjente kurssteder

PASTORAL - KLINISK UTDANNING, 11 UKER VÅREN 2007.

Utdanningen retter seg spesielt mot prester og diakoner, men også andre kirkelige medarbeidere kan søke. Formålet er pastoral fordypning rettet mot sjelesorgfaglig kunnskaps- og ferdighetstilegnelse. Programmet tilsikter balanse mellom praktisk, prosessmessig og teoretisk læring, med refleksjon og veiledning, individuelt og i gruppe som sentrale elementer. Vi anbefaler at det søkes om permisjon i 12 uker.

SYKEHUSET BUSKERUD HF, DRAMMEN**8. JANUAR - 30 MARS 2007**

Kursleder: Led. Sykehusprest Tor Trydal, godkjent veileder i PKU
 Bolig: Mulighet for rimelig hybelleilighet på stedet
 Adresse: Sykehuset Buskerud HF, 2004 Drammen
 NB! Kurset starter med en ukes opphold i et egyptisk kloster.
 Ekstra egenandel for Egyptreisen er kr. 4000.
 For mer informasjon: Tor Trydal t. 32 80 30 39 / 481 02 238 E-post: tor.trydal@sb-hf.no

INSTITUTT FOR SJELESORG, MODUM BAD**8. JANUAR - 23. MARS 2007**

Praksissted: Modum Bad, Klinikken og Institutt for Sjelesorg
 Kursleder: Instituttprest Gunnar Fagerli, godkjent veilederkandidat i PKU, under veiledning av sykehusprest Inger Ma Bjønnes, godkjent veileder i PKU.
 Bolig: Rimelig hybel på stedet
 Adresse: Institutt for Sjelesorg, Modum Bad, 3370 Vikersund
 For mer informasjon: Inger Ma Bjønnes, tel 32 74 97 00 Gunnar Fagerli, tel 32 78 81 55
 E-post: ingerma.bjoennes@modum.bad.no / gunnar.fagerli@sjelesorg.no

LOVISENBERG DIAKONALE SYKEHUS, OSLO**8. JANUAR - 23. MARS 2007**

Kursleder: Sykehusprest Bergljot Hauglid, godkjent veileder i PKU
 Bolig: Rimelig hybel på stedet
 Adresse: LDS, 0440 OSLO
 For mer informasjon: Bergljot Hauglid, tel 23 22 50 00. E-post: bergljot.hauglid@lds.no

FOR ALLE KURS GJELDER:

Søknadsfrist: 15. mars 2006. Søknad sendes tjenestevei til Presteforeningen.
 Kursavgift: kr. 12 000.- pluss evt. hybel.
 Gebyr: kr. 1 000.- til Presteforeningen for ikke-medlemmer.

For prester inngår PKU som element 1 og 2 i SPP-programmet. Under forutsetning av godkjenning, gis studiepoeng. Godkjent søknadsskjema kan lastes ned fra Presteforeningens hjemmeside www.prest.no, og nærmere informasjon fås ved henvendelse direkte til utdanningsstedene eller til Presteforeningen v/ Ragna Dahlen, tel 23 08 16 04 eller dahlen@prest.no.

31779-3 - 4
DET TEOLOGISKE MENIGHETSFÅK.
BIBLIOTEKET
PB 5144 MAJORSTUEN
0302 OSLO

Menighetsfakultetet

Luthersk kirketidende
MF Ti, Lu
2005 Årg. 140 Nr 23

H06000026

UTKOMMER annenhver uke på Luther Forlag og redigeres av praktikumsrektor Halvor Nordhaug, rektor Vidar L. Haanes, prost Jan Otto Myrseth og instituttprest Berit Okkenhaug. «Fra bokfronten» redigeres av kapellan Morten Erik Stensberg. *e-post: tangenmenighet@senswave.com*

REDAKSJON

Luthersk Kirketidende, co/Tor Arne Berntsen,
Briggen befalsmesse, Pb 80 Haakonvern. 5886 Bergen
Red. sekr.: Cand.theol. Tor Arne Berntsen
Tlf. 917 32 847
e-post: redaksjon.lk@lutherforlag.no

LESERINNLEGG til Luthersk Kirketidende mottas med takk, og kan sendes til ovenstående *e-post* adresse.

ABONNEMENT, ADRESSEENDRING O.L.:

Luthersk Kirketidende v/Bjerg Gjelsvik,
Bok & Media AS Grensen 15 0159 OSLO.
Tlf. 22 00 87 70. Fax. 22 00 87 71.
e-post: bjerg.gjelsvik@bokogmedia.no

Pris kr. 490,- pr. år for Norge. Utlandet kr. 550,- pr. år.
Kontonummer: 3000.14.73669

ANNONSEPRISER

Det er muligheter for følgende 6 annonsemoduler i LK:

1. 1/2 kvartside (Høyde 42 mm, bredde 61 mm) kr 375,- +moms
2. Kvartside (Høyde 42 mm, bredde 127 mm) kr. 615,- +moms
3. Halvside (Høyde 177 mm, bredde 61 mm) kr. 1090,- +moms
4. Halvside (Høyde 85 mm, bredde 127 mm) kr. 1090,- +moms
5. 3/4 side (Høyde 130 mm, bredde 127 mm) kr 1700,- +moms
6. Helside (Høyde 177 mm, bredde 127 mm) kr. 1940,- +moms

ISSN 0332-5431